

медіатора. Також вкрай важливими є відсутнє на сьогодні науково-теоретичне обґрунтування та дослідження ролі нотаріуса в медіативному процесі. Однак потенціал медіації можливо реалізувати в нотаріальному процесі і в сучасних умовах, що й було проаналізовано на прикладі договору між батьками про сплату аліментів на дитину.

Список використаних джерел

1. Кохан А. Перспективи впровадження медіації в Україні/ Нотаріат України.- 2014. - №3 (3) – С.44-52

2. Медиация в практике нотариуса /отв. ред. С.К.Загайнова, Н.Н.Тарасов, В.В.Ярков. – М.: Инфотропик Медиа: б.и., 2012 – 336 с.

3. Медиация в сфере гражданской юрисдикции /Калашникова С.И. –М.:Инфотропик Медиа, 2011 – 304 с.

4. Насобина А. Международный опыт медиации в контексте проекта закона о медиации в Украине/ Мала енциклопедія нотаріуса.–2014.–№2(74).- С.62-65

Мазур М.Р., асистент кафедри кримінального процесу та криміналістики юридичного факультету Львівського національного університету імені Івана Франка, кандидат юридичних наук

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ВНУТРІШНЬОГО ПЕРЕКОНАННЯ СУДДІ В КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Сьогодні правова система України перебуває у стані реформування з метою побудови справді демократичної та правової держави. Фундаментальним принципом такої побудови має стати принцип всебічного захисту прав і свобод людини. Головним органом, що покликаний забезпечити захист гарантованих Конституцією України та законами України прав і

свобод людини і громадянина, прав і законних інтересів юридичних осіб, інтересів суспільства і держави, є суд.

Проте слід зазначити, що судова реформа, яка послідовно відбувається в Україні, потребує удосконалення не тільки процесуальної діяльності, але й врахування закономірностей психології у сфері судочинства. Оскільки, діяльність судді є дуже складною, багатогранною і відповідальною у зв'язку з розглядом різних за своїм характером справ.

Відповідно до ст. 94 КПК України, суд за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом, оцінюють кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів - з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення.

Надаючи оцінку доказів внутрішньому переконанню, закон разом із тим пропонує певні правила формування цього переконання, а для багатьох рішень і форму вираження результатів цієї оцінки в ухваленому рішенні. Це забезпечує сполучення при оцінці доказів суб'єктивного фактору – внутрішнє переконання – і об'єктивного – сукупності розглянутих доказів.

В українській мові термін «внутрішній» означає «який міститься всередині», відбувається в психіці людини [1, с. 498]. Тому, якщо законодавець застосував до терміна «переконання» ще й визначення «внутрішнє», то це зроблено з єдиною метою – наголосити на самостійності й незалежності формування переконання. Тобто, терміном «внутрішнє» законодавець підкреслює, що переконання особи при оцінці доказів є глибоко особистим переконанням судді, і воно позбавлене будь-якого стороннього зовнішнього впливу. Внутрішнє переконання судді не є інтуїтивним висновком, оскільки має бути обґрунтованим, визначатися сукупністю об'єктивних даних і системним аналізом усіх матеріалів кримінального провадження [2, с.402-403].

Поділяючи думку багатьох науковців, на наше переконання, структура внутрішнього переконання судді являє собою сукупність тісно взаємозалежних між собою гносеологічних, логічних, психологічних компонентів і умов їхнього формування, які містять у собі: процесуальну регламентацію; спеціальні знання суб'єкта, досвід роботи та ін.; професійно важливі якості; загальну спрямованість особистості, світогляд, правосвідомість.

До психологічних чинників, які впливають на формування внутрішнього переконання судді, слід віднести об'єктивні та суб'єктивні.

Процес формування внутрішнього переконання судді пов'язаний з безперервним вирішенням виникаючих сумнівів. Здійснення суддівських обов'язків є одним із найскладніших видів людської діяльності, яка вимагає напруги всіх моральних і фізичних чинностей, уміння аналізувати й зважувати. Тому жоден суддя, що навіть має гарну професійну підготовку й великий досвід практичної роботи, не гарантований від помилок. Потрібно визнати, що розглядаючи кримінальне провадження, суд не в змозі встановити абсолютну істину. Вона завжди є відносною.

В психологічному аспекті внутрішнє переконання характеризується впевненістю в правильності прийнятого рішення, а також вольовою готовністю діяти відповідно до внутрішнього переконання.

Список використаних джерел:

1. Новий тлумачний словник української мови: у 4 томах: Т. 1 А-Є / уклад.: В. Яременко, О. Сліпушко. – К. : АКОНІТ, 2001. – 912 с.
2. Немченко В.О. Акмеологія суддівської діяльності в адміністративному процесі / В. О. Немченко // Форум права. – 2013. – № 2. – С. 402–406 [Електронний ресурс].